

Jeg tror, den danske befolkning har et meget sundt instinkt. Den kan kun forholde sig til en sag – i dette tilfælde ØMU'en – og gå ind i en diskussion, som hr. Uffe Ellemann-Jensen var inde på, hvis den kender det nøjagtige indhold af spørgsmålet og ved, hvem der er med, og hvem der ikke er med. Derudover må regeringen naturligvis, som jeg allerede har sagt, respektere resultatet af folkeafstemningen den 18. maj 1993 hundrede procent og naturligvis sideløbende hermed arbejde på at få et så godt og sikkert valutaarrangement i forhold til ØMU'en som overhovedet muligt.

Til hr. Keld Albrechtsen har jeg egentlig ikke meget at tilføje: Det var et uformelt møde i Verona, og Europaudvalget vil blive orienteret om forløbet, som det allerede er tilkendegivet fra økonomiministerens side.

Uffe Ellemann-Jensen (V):

Hørte jeg rigtigt, hr. statsminister? Kan man udvise lederskab, når man ikke har et standpunkt?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han står bag det tilsagn, økonomiministeren har givet i Verona over for de andre lande, nemlig at Danmark ønsker en opstramning af overvågningen af overholdelsen af konvergenskriterierne. Det er et forslag, som økonomiministeren ifølge pressen har fremlagt fra dansk side, og som hun vel må have fremlagt på regeringens vegne. Men efter min bedømmelse er det klart i strid med det grundlag, som statsministeren nu siger at han vil respektere, nemlig den danske undtagelse, som blev vedtaget ved folkeafstemningen den 18. maj 1993.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Lad mig slutte for min part med at gøre to bemærkninger, den ene til hr. Keld Albrechtsen.

Jeg har allerede sagt det et par gange i dag, men lad mig sige det for sidste gang: Det var et uformelt møde i Verona. Der blev ikke truffet direkte beslutninger, og økonomiministeren orienterer Europaudvalget, når tid er, og så snart det er praktisk muligt.

Og til hr. Uffe Ellemann-Jensen: Lederskab er klare standpunkter og klare holdninger, også i dette spørgsmål. Jeg glæder mig til at se hr. Uffe Ellemann-Jensens lederskab i den indenrigske debat, for her mangler vi jo unægtelig nogle klare standpunkter. Men jeg forstår, at vi får nyt om det inden så længe.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1831

4) Til socialministeren af:

Bruno Jerup (EL):

»Finder ministeren, at det i tråd med lovens ånd og bogstav, når visitationen til daginstitutionerne i Randers resulterer i, at børn fra hjem, hvor dansk ikke er modersmål, har 7 gange større risiko for at havne på venteliste end børn med dansk som modersmål?«

Skriftlig begrundelse

Et materiale tilsendt Folketingets Socialudvalg fra Beboerlisten i Randers indikerer, at kommunens visitationspraksis resulterer i, at børn med et andet modersmål end dansk har syv gange så stor risiko for at havne på venteliste til et kommunalt pasningstilbud end børn med dansk som modersmål. Der er blandt fagfolk bred enighed om, at tosprogede børns sproglige og sociale udvikling stimuleres bedst gennem deltagelse i dagtilbud (vuggestue eller børnehave), hvor der også er danske børn. Samtidig stiller man i mange kommuner – f.eks. Randers – krav til indvandrere og flygtninge om, at deres børn skal kunne dansk ved skolestarten, og anbefaler i den forbindelse de daginstitutioner, som det åbenbart er overordentlig vanskeligt at få adgang til.

Bruno Jerup (EL):

Som det fremgår af en undersøgelse fra Randers, har indvandrere og flygtninge i Randers Kommune en syv gange så stor risiko for at komme bagest i køen til daginstitutionspladser end andre. Det kan vel reelt formuleres således, at børnehaver er forbudt for børn, hvis de har en anden etnisk baggrund.

Nu er det jo et permanent ønske i nogle kommuner, at børn af tosprogede skal lære godt dansk, og det er så vidt jeg ved også regeringens målsætning. Men hvordan hænger det sammen med den politik, når man reelt forhindrer børn af fremmedsprogede i at komme i daginstitution? Det er på dette grundlag, jeg har stillet det foreliggende spørgsmål.